

Pesti Központi Kerületi Bíróság
5.P.50.028/2017/17.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság

a dr. Rác Ferenc (1035 Budapest, Szentendrei út 3., 1391 Budapest, Pf.: 234.) ügyvéd által képviselt

Budapest Bank Zrt. (1038 Budapest, Váci út 193.) felperesnek

a dr. Czingula Katalin (1068 Budapest, Szondi u. 75. II/2.) ügyvéd

() alperes ellen

kölcsön megfizetése iránt indított perében a bíróság meghozta a következő

Í T É L E T E T

A bíróság a keresetet elutasítja.

A bíróság kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg alperesnek 28.568,- (Huszonnyolcezer-ötszázhatvannyolc) Ft perköltséget.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül fellebbezésnek van helye, amelyet a Fővárosi Törvényszéknek címezve, ennél a bíróságnál kell elektronikus úton, vagy a nem elektronikusan kapcsolatot tartó fellebbező fél esetén papír alapon 3 példányban benyújtani.

Fellebbezésnek az elsőfokú eljárás szabályainak lényeges, az ügy érdemi elbírálásának alapjául szolgáló jogszabály téves alkalmazására hivatkozással van helye.

Ha a fellebbezés a fentiekben megjelölt hivatkozást nélkülözi, a fellebbezést a másodfokú tanács elnöke hivatalból elutasítja.

A másodfokú eljárásban új tények állításának, illetve új bizonyítékok előterjesztésének helye nincs, kivéve ha a tények előadására, illetve bizonyítékok előterjesztésére az elsőfokú eljárásban a bíróság eljárási szabálysértése vagy téves jogalkalmazása miatt nem kerülhetett sor.

A másodfokú bíróság az ügy érdemében tárgyaláson kívül határoz, azonban a felek bármelyikének kérelmére tárgyalást tart. E kérelmet a fellebbező fél a fellebbezésében, illetve az ellenfél csatlakozó fellebbezésének kézhezvételétől számított 8 napon belül, a fellebbező fél ellenfele pedig a fellebbezés kézhezvételétől számított 8 napon belül terjesztheti elő.

INDOKOLÁS

Az alperes 2011. szeptember 11. napján Lakossági Folyószámla és Visa Classic Bankkártyaszerződés elnevezésű pénzügyi hitelszerződést kötött a felperessel. A szerződésben foglaltaknak megfelelően a felperes az alperes szerződésben meghatározott számláján beállította a 450.000.- Ft-os hitelkeretet. A folyószámlahitel ún. rulírozó (újrafeltöltő) jellegű hiteljogviszonyt testesített meg. Ennek körében az ügyfél az ÁSZF 18.2.2. pontja szerint a rendelkezésére bocsátott hitelkeret terhére tranzakciót eszközölhet, vagy készpénzt vehet fel.

Az ÁSZF 18.1.3. pontja szerint az ÁSZF-ben foglalt szerződési feltételek rendszeres teljesítése esetén a jogviszony automatikusan meghosszabbodik 1-1 évre addig, amíg az ügyfél vagy a bank egyoldalú értesítésével nem jelzi, hogy a fordulónappal nem kívánja a szerződés meghosszabbítását. A szerződéses kapcsolat során az ügyfélnek az ÁSZF 18.4.1. pontja szerinti kamat és díjfizetési kötelezettsége áll fenn, melynek összegével az esedékesség napján a felperes az ügyfél számláját megterheli az ÁSZF 18.4.4. pontja alapján. Amennyiben a folyószámla hitelkeret teljes kihasználtsága okán nincs fedezet a fenti díjak, költségek, kamatok betérhelésére, akkor a felperes azok teljesítésére fedezetet nyújt, hátralékként tartja nyilván ezen összegeket.

Az ÁSZF 18.4.5. pontja rendelkezik ezen hátralék visszafizetéséről, melynek értelmében az alperesnek a hátralékról szóló, a bankszámlakivonatba foglalt értesítést követően haladéktalanul gondoskodnia kell ezen hátralék megfizetéséről. Az ügyfél a hitelkeretből igénybe vett összeg után az ÁSZF 18.1.1. pontja alapján ügyleti kamatot köteles fizetni. Az ügylet és kamat mértékére a kamat- és a díjtáblázat tartalmaz utalást, mely szerint az ügyleti kamat mértéke 20,99%. Fizetési késedelem esetén az ÁSZF 18.4.5. pontja alapján az ügyfél köteles az esedékessé vált tartozás után késedelmi kamat megfizetésére, melynek mértéke az ügyleti kamatláb + 6%-a.

Az ÁSZF 7.2. pontja szerint a bank bármely értesítésének elküldését megtörténtnek kell tekinteni, ha az elküldést az eredeti irat másolata vagy banki nyilvántartás, feladójegyzék, vagy feladóvevény igazolja.

A szerződéses feltételeket a kölcsönvevő nem teljesítette, így a felperes a 2009. augusztus 228. napján kelt értesítésében arról tájékoztatta az alperest, hogy a folyószámla hitelszerződést nem hosszabbítja meg, így a lejárat napján az lejárt. A lejárat napját a felperes az ÁSZF 18.1.1. pontja szerint 2009. szeptember 12. napjában állapította meg. Az értesítést az alperes a tértivevény tanúsága szerint 2009. szeptember 03. napján átvette. Az ÁSZF 18.2.1. pontja alapján a lejárat miatt a lejárat napján az ügyfél a teljes tartozását köteles visszafizetni, azaz ezzel a nappal a teljes szerződéses tartozás esedékessé válik. A felperes adatai szerint a lejárat napján az alperes esedékes tartozása 428.628.- Ft volt.

A felperes az alperest a felmondást követően több alkalommal is felszólította a tartozás rendezésére az alábbiak szerint

- 2010. február 08. napján kelt levéllel, melyet a tértivevény tanúsága szerint 2010. február 09. napján az alperes átvett,
- 2010. június 08. napján kelt levéllel, melyet postai feladójegyzék alapján a felperes 2010. június 10. napján postára adott,
- 2015. május 05. napján kelt levéllel, melyet az alperes a tértivevény tanúsága szerint 2015. május 13. napján vett át.

A fizetési felszólítás eredménytelensége okán a felperes kérelmére Vargáné dr. Szecskő Irén közjegyző 14041/Ü/31399/2016/2. szám alatt 2016. november 09. napján fizetési meghagyást bocsátott ki az alperes mint kötelezettel szemben 449.893.- Ft és annak járulékai megfizetése iránt. Az akkor jogi képviselő nélkül eljáró alperes a fizetési meghagyásos eljárás során a felperes tőkekövetelését elismerte, és arra részletfizetési kérelmet terjesztett elő.

A közjegyző a bíróság többszöri megkeresésére végül megállapította a fizetési meghagyás jogerejét a tőkekövetelés és a közjegyzői eljárási díj tekintetében, valamint jogerősen elbírálta az alperes tőkére és közjegyzői eljárási díj megfizetésére vonatkozó részletfizetés iránti kérelmét, és megállapította, hogy a per a tőke után követelt, el nem ismert kamatkövetelés tekintetében alakult perré.

A felperes kereseti kérelmét többször módosította, tekintettel arra, hogy az eljárt közjegyző az alperesi tőke és közjegyzői eljárási díjra vonatkozó elismerésre tekintettel a tőke és közjegyzői eljárási díj tekintetében a jogerő megállapítását, valamint ezen tételekre vonatkozó részletfizetés iránti kérelmet azt követően bírálta el a bíróság felhívására, hogy a felperes előkészítő iratát már előterjesztette.

A felperes végleges kereseti kérelmében az alperest 720.000.- Ft felhalmozott kamat, és a peres eljárás kiegészített illetéke, valamint 22.000.- Ft + ÁFA ügyvédi munkadíj megfizetésére kérte kötelezni azzal, hogy az alperes részére – kérelme esetén – részletfizetést is engedélyez. A felperes keresetpontosításában arra hivatkozott, hogy az alperessel peren kívüli egyeztető tárgyalásokat folytattak, és ennek következtében terjesztette elő a végleges kereseti kérelmét, mely egy csökkentett kamatkövetelés.

Az alperes a felperes keresetének elutasítását kérte, és a felperes perköltségben marasztalását. Az alperes elsősorban arra hivatkozott, hogy álláspontja szerint a felperes követelése elévült. E körben hivatkozott arra, hogy álláspontja szerint a 2010. június 08. napján kelt fizetési felszólítás, melynek postára adását a felperes postai feladójegyzékkel igazolta, nem szakította meg az elévülést, a postai feladójegyzék, mely a küldemény feladását igazolja, nem alkalmas az elévülés megszakítására. E körben előadta, hogy hivatkozik elsősorban arra, hogy az alperes az üzletszabályzatot nem kapta meg a szerződéskötéskor a felperestől, így az üzletszabályzat és értelemszerűen annak 2.5.9. pontja nem vált a szerződés részévé, másodsorban (amennyiben a bíróság azt állapítaná meg, hogy a szerződés részévé vált) pedig hivatkozott arra, hogy a felperesi üzletszabályzat 2.5.9. pontjában foglaltak tisztességtelenek, tekintettel arra, hogy az abban foglaltak az elévülésre kiható olyan szabályt tartalmaznak, mely a fogyasztóra, azaz az alperesre nézve a jogszabály előírásainál hátrányosabb. Az alperes hivatkozott arra, hogy a felperes által másolatban csatolt feladójegyzék egyébként sem alkalmas annak hitelt érdemlő igazolására, hogy a küldemény az alperes részére, annak lakcímére feladásra került.

Az alperes ezen túl hivatkozott arra, hogy a felperes követelésének összecszerúságát is vitatja, álláspontja szerint azt a felperes semmivel nem támasztotta alá követelése összecszerúságát, és a felperes által becsatolt okiratok sem támasztják alá a felperes követelését. E körben hivatkozott a kisértékű perekre vonatkozó 2017. május 08-án, a Kúria elnöke által kiadott állásfoglalásra, és a kisértékű perek szabályaira. E szerint a felperesnek a követelése összecszerúságát egyértelműen, érthetően levezetve, illetve okiratokkal alátámasztva kell előterjesztenie, illetve bizonyítania. Ezen követelményeknek a felperes nem tett eleget, nem göngyölyöztette végig 2005-től a tőkekövetelését, annak alakulását, ugyanúgy a kamatra vonatkozóan, nem vezette le, hogy a befizetéseket hogyan számolta el, miként, hova, illetve a kamatszámítás időpontjait sem dolgozta ki, nem vezette le, hogy a kamat, késedelmi kamat hogyan került kiszámításra, milyen időpontokra.

Az alperes hivatkozott arra, hogy tekintettel arra, hogy az alperes azóta is fizeti a közjegyző által jogerős végzésben meghatározott tőkére vonatkozó részleteket, ezért a felperes által csatolt iratokból nem állapítható meg az, hogy az alperes ezen befizetései hogyan kerülnek lekönyvelésre, és az a kamat mértékét hogyan befolyásolja, a felperes részéről ez nem került levezetésre.

A felperes az alperes érdemi ellenkérelmére hivatkozott az ÜSZ 2.5.9. pontjára, mely szerint a 2010. június 10. napján postára adott fizetési felszólítást 2010. június 17. napján kell az alperes részére kézbesítettnek tekinteni. A felszólítás a szerződéses kézbesítési vélelem alapján hatályosult, álláspontja szerint az ÜSZ.2.5.9. pontja alapján megállapított kézbesítési vélelem miatt tekinthető közöltnek a fizetési felszólítás, így az hatályosult, annak ellenére, hogy ténylegesen annak alperes általi átvételét igazoló iratot nem tudnak csatolni. A felperes hivatkozott az ÁSZF 7.1. és 7.2 pontjaira, mely szerint bármely értesítés elküldését megtörténtnek kell tekinteni, ha az elküldést feladójegyzék igazolja.

A felperes előadta továbbá, hogy az üzletszabályzat az alperes részére szerződéskötéskor valóban nem került átadásra, azonban az a bankfiókokban és elektronikus úton is közzétételre került.

A felperes előadta, hogy az ÜSZ 2.5.9. pontjának szabályozása a kézbesítési vélelem körében nem tisztességtelen, lényegében a bank érdekeit szolgálja azzal, hogy a bank ne kerülhessen abba a helyzetbe, hogy a felszólítás közzélése azért válik lehetetlenné, mert az adósok e kötelezettségüknek nem tesznek eleget, vagy tudatosan megszegik. A szerződéses rendelkezés célja, minden olyan eset szabályozása, amikor a szabályosan postára adott küldemény tértivevénye nem kerül a címzett által átvételre.

A felperes előadta, hogy az alperest terhelő kamat összege 1.081.964- Ft, mely a lejáratról értesítésről, azaz 2009. szeptember 12-től a fizetési meghagyás benyújtásáig, azaz 2016. november 09-ig járó évi 20,99+6%-os mértékű kamat. A 720.000.- Ft kamatkövetelés kb. 2/3-a annak a kamatkövetelésnek, ami az alperes tényleges kamattartozása.

A kereset alaptalan.

A bíróság a tényállást a peres felek nyilatkozatai, és a csatolt okiratok alapján állapította meg.

A Pp. 163.§ (2) bekezdése alapján a bíróság az ellenfél beismerése, mindkét fél egyező vagy az egyik félnek az ellenfél által bírói felhívás [141. § (2) bekezdése] ellenére kétségbe nem vont előadása folytán valónak fogadhat el tényeket, ha azok tekintetében kételye nem merül fel.

A Pp. 164.§ (1) bekezdése szerint a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valónak fogadja el.

A Ptk. 522.§ (1) bekezdése szerint bankhitelszerződéssel a pénzintézet arra vállal kötelezettséget, hogy jutalék ellenében meghatározott hitelkeretet tart a másik szerződő fél rendelkezésére, és a keret terhére - a szerződésben meghatározott feltételek megléte esetén - kölcsönszerződést köt, vagy egyéb hitelműveletet végez. A (2) bekezdés alapján a bankhitelszerződés érvényességéhez a szerződés írásba foglalása szükséges.

A Ptk. 526. § (2) bekezdése alapján a hitelezőnek a kölcsönösszegre vonatkozó visszakövetelési joga a szerződésben meghatározott lejárat, illetve lejáratok szerint, felmondás esetén pedig a felmondási idő elteltével nyílik meg.

Az ÁSZF. 18.4.1. pontja alapján az ügyleti kamat mértéke 20,99%, az ÁSZF. 18.4.5. pontja alapján az ügyleti kamatláb mértéke + 6%.

A bíróság tájékoztatta a peres feleket idéző végzésében a bizonyítási teherről. A bíróság kiemeli, hogy a per a kisértékű perek szabályai szerint folyt.

A Ptk. 325.§ (1) bekezdése kimondja, hogy az elévült követelést bírósági úton érvényesíteni nem lehet. A (2) bekezdése szerint a felek rövidebb elévülési határidőben is megállapodhatnak; a megállapodás csak írásban érvényes. Az egy évnél rövidebb elévülési határidőt a felek írásban legfeljebb egy évre meghosszabbíthatják, egyébként az elévülési határidők meghosszabbítására irányuló megállapodás semmis.

A Ptk. 205/A.§ (1) bekezdése szerint általános szerződési feltételnek minősül az a szerződési feltétel, amelyet az egyik fél több szerződés megkötése céljából egyoldalúan, a másik fél közreműködése nélkül előre meghatároz, és amelyet a felek egyedileg nem tárgyalnak meg. A (2) bekezdése alapján az általános szerződési feltételt használó felet terheli annak bizonyítása, hogy a szerződési feltételt a felek egyedileg megtárgyalták. Ezt a szabályt kell megfelelően alkalmazni abban az esetben is, ha a felek között vitás, hogy a fogyasztói szerződésben a fogyasztóval szerződő fél által egyoldalúan, előre meghatározott szerződési feltételt a felek egyedileg megtárgyalták-e. A (3) bekezdése szerint az általános szerződési feltételnek minősítés szempontjából közömbös a szerződési feltételek terjedelme, formája, rögzítésének módja, és az a körülmény, hogy a feltételek a szerződési okiratba szerkesztve vagy attól elválasztva jelennek meg.

A Ptk. 205/B.§ (1) bekezdése szerint az általános szerződési feltétel csak akkor válik a szerződés részévé, ha alkalmazója lehetővé tette, hogy a másik fél annak tartalmát megismerje, és ha azt a másik fél kifejezetten vagy ráutaló magatartással elfogadta. A (2) bekezdés alapján külön tájékoztatni kell a másik felet arról az általános szerződési feltételről, amely a szokásos szerződési gyakorlattól, a szerződésre vonatkozó rendelkezésektől lényegesen vagy valamely korábban a felek között alkalmazott kikötéstől eltér. Ilyen feltétel csak akkor válik a szerződés részévé, ha azt a másik fél - a külön, figyelemfelhívó tájékoztatást követően - kifejezetten elfogadta.

Az alperes elévülési kifogására tekintettel a felperest terhelte annak a bizonyítása, hogy a 2010. június 08. napján kelt és a postai feladójegyzék alapján 2010. június 10. napján postára adott fizetési felszólítás az elévülést megszakította.

A felperes e körben hivatkozott az ÜSZ.2.5.9. pontjában foglaltakra, mely szerint bármely levél, melyet a bank az ügyfél által megadott címre küldött, kézbesítettnek tekintendő, ha a posta számára a kézbesítéshez általában szükséges idő eltelt. Szokásos postai időnek bármely belföldi küldemény feladását követő ötödik munkanap tekintendő.

Az ÁSZF 7.2. pontja szerint a bank bármely értesítésének elküldését megtörténtnek kell tekinteni, ha az elküldést az eredeti irat másolata vagy banki nyilvántartás, feladójegyzék, vagy feladóvevény igazolja.

A felperes álláspontja szerint a 2010. június 10. napján postára adott fizetési felszólítást a vonatkozó ÜSZ szerint 2010. június 17. napján kell kézbesítettnek - és ezáltal közöltnek - tekinteni.

A Ptk. 214.§ (1) bekezdés szerint a szerződési nyilatkozat, ha azt szóban vagy szóbeli üzenettel tették, a másik fél tudomásszerzésével válik hatályossá; az írásban vagy távirati úton közölt nyilatkozat hatályosságához pedig az szükséges, hogy az a másik félhez megérkezzen.

A Ptk.199.§ alapján egyoldalú nyilatkozatból csak a jogszabályban megállapított esetekben keletkezik jogosultság a szolgáltatás követelésére; az egyoldalú nyilatkozatokra - ha a törvény kivételt nem tesz - a szerződésre vonatkozó szabályokat kell megfelelően alkalmazni.

A Ptk. 200.§ (1) bekezdés szerint a szerződés tartalmát a felek szabadon állapíthatják meg. A szerződésekre vonatkozó rendelkezésektől egyező akarral eltérhetnek, ha jogszabály az eltérést nem tiltja. A (2) bekezdés alapján semmis az a szerződés, amely jogszabályba ütközik, vagy amelyet jogszabály megkerülésével kötöttek, kivéve ha ahhoz a jogszabály más jogkövetkezményt fűz. Semmis a szerződés akkor is, ha nyilvánvalóan a jóerkölcsbe ütközik.

E körben a bíróság megállapítja, hogy a felperes a 2010. június 08. napján kelt fizetési felszólítást a postai feladójegyzék másolatának tanúsága szerint 2010. június 10. napján adta postára.

A fizetési felszólításhoz elévülést megszakító joghatály abban az esetben fűződik, ha az az ellenérdekű félhez meg is érkezik, azaz a tudomására jut.

Abban az esetben, ha a küldemény tértivevénnyel kerül kézbesítésre, úgy - ha azt a címzett átveszi és aláírja - az átvétel/tudomásra jutás napja pontosan megállapítható.

A bíróság megállapítja, hogy a Ptk. 214.§ (1) bekezdésének előírásai valamennyi nyilatkozat esetén irányadóak. A hivatkozott jogszabályhely értelmében a fizetési felszólítás akkor válik hatályossá és lesz elévülést megszakító hatása, ha az a másik félhez megérkezik, de az írásban eljuttatott nyilatkozat hatályossá válik akkor is, ha erről a címzett ténylegesen és valóban nem szerez tudomást saját felróható magatartása révén, mert a saját hibájából nem vette át, így a felszólítást tartalmazó irat átvétele az érdekelt fél hibájából hiúsul meg (BH.2006. 2.).

A bíróság – figyelemmel a Ptk. 214.§ (1) bekezdésére, 199.§-ára és 200.§ (2) bekezdésére – hivatalból észlelve megállapítja, hogy az ÜSZ.2.5.9. pontjának rendelkezései jogszabályba ütköznek, ezért érvénytelenek (semmisek).

A bíróság megállapítja, hogy a jogszabály (Ptk. 199.§, 214.§ (1) bekezdése) rendelkezik arról, hogy a fizetési felszólítás, mely egy egyoldalú jognyilatkozat, akkor szakítja meg az elévülést, hogyha az az ellenérdekű fél tudomására jut. Az elévülés megszakítását, azaz a tudomásra jutást a felperesnek kell bizonyítania.

Az írásban megküldött fizetési felszólítás esetében az elévülés megszakításának és a tudomásra jutás igazolásának egyik legalkalmasabb eszköze a tértivevény.

Tértivevény esetén – amennyiben a küldeményt átveszik – az átvétel időpontja és az aláírás igazolja a fizetési felszólítás átvételét, azaz a tudomásra jutást, melynek bizonyítása a felperest terheli.

Az írásban eljuttatott nyilatkozat hatályossá válik akkor is, ha erről a címzett ténylegesen és valóban nem szerez tudomást saját felróható magatartása révén, mert a küldeményt saját hibájából nem vette át, így a felszólítást tartalmazó irat átvétele az érdekelt fél hibájából hiúsul meg (BH.2006. 2.). Ez utóbbi esetben azért van jelentősége, mert amennyiben a felperes igazolni tudja (például tértivevénnyel), hogy a fizetési felszólítást az alperes részére megküldte, de azt az alperes saját felróható magatartása révén, saját hibájából nem vette át, mert például a küldeményt, „nem kereste”, vagy az átvételt megtagadta, abban az esetben az alperes nem hivatkozhatna alappal arra, hogy a küldeményről nem szerzett tudomást.

Összegezve: jogszabály követeli meg, hogy az elévülést a fizetési felszólítás - mely egy egyoldalú jognyilatkozat -, csak akkor szakítja meg, hogyha az az ellenérdekű fél tudomására jut. Az elévültést

a fizetési felszólítás csak abban az esetben szakítja meg, ha az a címzett tényleges tudomására jut, vagy ténylegesen ugyan nem jut a tudomására, de a fizetési felszólítás átvétele, azaz a tudomásra jutás saját felróható hibájából hiúsult meg.

A bíróság álláspontja szerint mindezek alapján az ÜSZ.2.5.9. pontjában meghatározott kézbesítési vélelem szabályozása – figyelemmel az ÁSZF 7.2. pontjára -, mely egy vélelmet állít fel, hogy mikor kell kézbesítettnek, azaz átvettnek tekinteni egy olyan írásbeli küldeményt, amelynek csak a feladását tudja a felperes (feladóvevénnyel) igazolni, a fenti jogszabályi rendelkezéssel és szabályozással (Ptk. 199.§, 214.§ (1) bekezdése) nemcsak ellentétes, azaz jogszabályba ütköző, de az alperesre, adósra nézve hátrányos.

A bíróság mindezek alapján hivatalból észlelte és megállapítja, hogy az ÜSZ 2.5.9. pontjának rendelkezései a Ptk. 214.§ (1) bekezdésére, 199.§-ára és 200.§ (2) bekezdése alapján jogszabályba ütköznek, ezért érvénytelenek.

Mindezek alapján a bíróság megállapítja, hogy a 2010. június 08. napján kelt levél nem szakította meg az elévülést, és mindezek alapján felperes követelése elévült, melyből következik, hogy a felperes kamatkövetelése alaptalan.

A bíróság a fentiekén túl megállapítja, hogy egyetértett azon alperesi hivatkozással, hogy a felperes által fénymásolatban csatolt feladójegyzék - amennyiben azt az alperes vitássá teszi - egyébként nem alkalmas annak hitelt érdemlő igazolására, hogy a küldemény postára adásra került. A postára adás tényét a felperes – alperesi vitás esetén - az eredeti feladójegyzék bemutatásával tudja hitelt érdemlően igazolni. A bíróság megállapítja, hogy a felperes által csatolt feladójegyzék másolatán nem látható, hogy az alperes milyen címére került megküldésre a küldemény, ezért a csatolt feladójegyzék másolata egyébként sem igazolja hitelt érdemlően azt, hogy a felperes a küldeményt az alperes részére postára adta.

Mivel a per a kisértékű perek szabályai szerint folyt, a felperesnek az első tárgyalásra erre felkészülve azt hoznia kellett volna. A felperesnek azonban bizonyítási indítványa nem volt, illetve nyilatkozata szerint a másolat elegendő a küldemény postára adásának hitelt érdemlő igazolására.

A bíróság fentiekén túl megállapítja, hogy osztotta az alperes összecszerűség körében kifejtetteket, mely alapján a bíróság megállapítja, hogy amennyiben megállapítható lenne, hogy a felperes követelése nem évült el, a felperes követelése összecszerűségét nem támasztotta alá, nem bizonyította azt.

A bíróság megállapítja, hogy a felperes nem csatolt levezetést a kamatköveteléséről, ezáltal annak összecszerűsége nem alátámasztott, nem látható, hogy az alperesi részteljesítések hogyan befolyásolják a kamatkövetelést, nem állapítható meg, hogy a kamatkövetelés milyen időszakra, milyen mértékkel került elszámolásra. Az pedig, hogy a felperes kamatkövetelése egy leszállított kedvezményes kamatkövetelés, mely a tényleges kamatkövetelés 1/3-a, önmagában nem elegendő a kamatkövetelés összecszerűségének bizonyítására.

Összefoglalóan a bíróság megállapítja fentiek alapján, hogy a felperes követelése elévült, mert a 2010. június 08. napján kelt fizetési felszólítás az elévülést nem szakította meg, elsősorban azért, mert az ÜSZ kézbesítési vélelmet tartalmazó rendelkezései érvénytelenek, másodsorban – ha ez nem lenne megállapítható - azért, mert a felperes által csatolt feladójegyzék másolata nem bizonyítja hitelt érdemlően a küldemény postára adását, harmadlagosan a bíróság megállapítja, hogy a felperes keresete összecszerűségét sem bizonyította, és mindezek alapján a felperes követelése alaptalan.

A bíróság a fentiek alapján az alperes érdemi védekezésében előadott további indokait, hivatkozásait – köztük az ÚSZ megjelölt pontja tisztességtelenségére hivatkozást – érdemben nem vizsgálta.

A bíróság a perveztes felperest a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes ügyvédi munkadíjból álló perköltségének megfizetésére, melyet a bíróság a 32/2003 (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontja alapján állapított meg.

A fellebbezési jogosultság a Pp. 233.§-án alapul.

A bíróság a Pp. 220.§ (3) bekezdése alapján tájékoztatta a feleket, hogy mely esetben kérhetik közösen a fellebbezés tárgyaláson kívül történő elbírálását, és mely esetben kérhetik külön is, hogy a másodfokú bíróság a fellebbezést tárgyaláson bírálja el.

Budapest, 2017. szeptember 15.

dr. Vida-Lukácsi Katalin s. k.
b í r ó